

Arrest

nr. 347 413 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. SINDIAN *loco* Mr. A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 15 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd er erkend als vluchteling op 14 maart 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 13 maart 2027. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 21 april 2029 (zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij

de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Op de DVZ verklaart de verzoekende partij dat haar gezondheidstoestand goed is (verklaring DVZ, vraag 29). Tijdens het persoonlijk onderhoud brengt ze naar voor dat ze geen gezondheidsproblemen heeft (NPO, p.3). Later tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal brengt ze wel naar voor dat er een groot verschil is tussen haar psychologische toestand in België en Griekenland (NPO, p.12). Ze stelt hierover dat ze een hele dag op bed zit en dat ze zelfs bij haar oom in België niet gelukkig is (NPO, p.13). Ze legt echter geen documenten neer die haar psychologische toestand zouden kunnen staven. Ze kan dan ook niet aannemelijk maken dat ze omwille van haar mentale en psychologische problemen niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Hoewel niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van de verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Het bij de aanvullende nota gevoegde bericht van Ulyse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekende partij persoonlijk. Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoekende partij, kan echter niet blijken dat verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor ze haar rechten niet zou kunnen uitoefenen in Griekenland.

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij zet voorts nergens in concreto uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. De specifieke verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad, daargelaten het gebrek aan precedentwerking, is niet dienstig gelet op het voormelde.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd er erkend als vluchteling op 14 maart 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 13 maart 2027. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 21 april 2029 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). De verzoekende partij verklaart dat ze haar Griekse verblijfsvergunning en Grieks paspoort nog steeds in haar bezit heeft (NPO, p.13). Hoewel ze verklaart op de DVZ dat ze geen AFM heeft (bijkomende vragen m-status Griekenland), stelt ze tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk over een AFM te beschikken in Griekenland (NPO, p.3 en p.12). Ze stelt echter wel dat haar AFM gestolen werd in Griekenland (NPO, p.12-13). De verzoekende partij stelt verder ook geen AMKA te hebben gekregen in Griekenland (bijkomende vragen m-status Griekenland).

In de mate dat de verzoekende partij ingaat op de problemen tot het verlengen van haar Griekse verblijfsvergunning dient er op gewezen dat haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 13 maart 2027 ("cedoca, aanvraag derde landen"). Ze kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de problemen met betrekking tot het verlengen van haar Griekse verblijfsvergunning daar deze nog bijna een jaar geldig is. Daar haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 13 maart 2027 en haar Grieks reisdocumenten tot en met 21 april 2029, kan ze niet stellen dat door de duurtijd van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en bijhorend beroep de redelijke termijn werd geschonden.

Wat betreft haar AFM, dit fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien haar verblijfsvergunning niet verloopt voor 13 maart 2027, is haar AFM dus ook geldig tot die datum. De verzoekende partij toont niet aan, noch blijkt dit uit de objectieve landeninformatie dat ze niet in staat zou zijn om een duplicaat van haar AFM aan te vragen.

Betreffende haar AMKA, blijkt uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier vooreerst dat ze in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" ("UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare" beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51)." Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie niet dat een actieve AMKA een voorwaarde is om te werken in Griekenland. Een AMKA-nummer volstaat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen voldoen aan de voorwaarden om haar AMKA in Griekenland te bekomen/activeren.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij verklaart dat ze 8,5 maanden na haar aankomst in Griekenland haar Griekse documenten heeft ontvangen (bijkomende vragen m-status Griekenland). Ze stelt in Griekenland te zijn aangekomen op

18 oktober 2023 (NPO, p.8). Dit wil zeggen dat ze haar Griekse verblijfsdocumenten heeft verkregen begin juli 2024. Ze verklaart Griekenland te hebben verlaten op 5 september 2024 (verklaring dvz, vraag 33). Dit wil zeggen dat ze slechts iets meer dan 2 maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland heeft verbleven. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot taallessen en medische zorgen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat ze niet de van haar te verwachten inspanningen heeft geleverd om huisvesting en tewerkstelling te vinden in Griekenland. De verzoekende partij meent dat het op zich niet moeilijk is om huisvesting te vinden in Griekenland (NPO, p.16). Het probleem is volgens haar het betalen van de huur waardoor ze werk nodig heeft (NPO, p.16). Ze had ook gehoord dat organisaties haar niet zouden helpen bij het bekomen van huisvesting (NPO, p.16). Uit haar verklaringen kan dan ook niet blijken dat ze enige moeite heeft gedaan om een organisatie te vinden die haar zou kunnen helpen bij het bekomen van werk en/of huisvesting. Haar inspanningen bij het zoeken naar werk zijn verder ook eerder gering te noemen. Zo ging ze naar restaurants op het einde van de dag om te helpen (NPO, p.17). Deze gaven dan ook soms eten en 10 à 15 euro (NPO, p.17). Ze stelt ook dat Griekse mensen haar vroegen voor de grote kuis (NPO, p.18). Ze stelt zich wel te hebben ingeschreven bij interimkantoren maar deze gaven haar geen kans omdat ze geen Grieks sprak en niet over een AFM beschikte (NPO, p.18). Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat ze enige moeite heeft gedaan om een duplicaat van haar AFM te bekomen (NPO, p.18). Ze heeft ook niet geprobeerd om taallessen te vinden in Griekenland. Ze stelt wel dat ze geprobeerd heeft deze te vinden, maar het centrum en organisaties zeiden dat ze hiervoor diende te betalen (NPO, p.19). Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat ze inspanningen heeft geleverd om gratis taallessen te vinden waardoor ze haar integratie in Griekenland zou kunnen bevorderen of haar kansen op de arbeidsmarkt zou kunnen verbeteren. In dit opzicht dient erop gewezen dat ze haar geld dat ze verdiende door in het zwart te werken gebruikt heeft om haar reis naar België te betalen (NPO, p.19). Wanneer ze gevraagd wordt waarom ze dit niet gebruikt heeft om taallessen te betalen, verklaart ze dat dit geen optie was door alles wat ze heeft meegemaakt in Griekenland (NPO, p.19). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet de nodige stappen wou zetten of de nodige inspanningen wou doen om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Verder maakt ze ook niet aannemelijk dat ze geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland of dat haar deze medische zorgen zouden worden ontzegd. Ze brengt immers geen concrete elementen bij die dit zouden kunnen aantonen.

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze in het opvangcentrum als verzoeker om internationale bescherming racistisch werd behandeld en werd uitgesloten, dient in navolging van de commissaris-generaal er op

gewezen dat deze problemen plaatsvonden op een bepaalde plaats en tijd en in een bepaalde context. Deze is op heden niet langer representatief voor haar daar ze niet langer een verzoeker om internationale bescherming is maar een begunstigde van internationale bescherming. Aan deze status zijn de nodige rechten en voordelen verbonden. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om deze af te dwingen bij de overheid die haar deze status heeft gegeven.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze in Griekenland veel gevechten heeft gezien tussen Grieken en vluchtelingen (NPO, p.11) en ze niet in Griekenland wou blijven door het gedrag van mensen, kunnen deze feiten niet worden gezien als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze redenering is eveneens van toepassing op haar verklaring dat ze werd aangevallen door Grieken en werd bestolen (NPO, p.4). De verzoekende partij stelt wel dat ze voor deze problemen naar de politie is gegaan, maar deze haar niet hielpen omdat ze haar niet verstonden (NPO, p.4). Ze toont echter niet aan dat ze verdere stappen of inspanningen heeft geleverd om bescherming bij de Griekse overheid te bekomen. Ze kan dan ook niet aantonen dat de bescherming van de Griekse overheid niet langer effectief of doeltreffend is. Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie zoals de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekenland autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

In de mate dat ze meent dat ze door de Griekse overheden zal worden teruggestuurd naar Griekenland, kan ze evenmin worden gevolgd. Er liggen op heden geen elementen voor waaruit kan blijken dat ze niet langer over haar internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of

vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 april 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst naar haar verzoekschrift en aanvullende nota. VzP toont haar kwetsbaar profiel naar aanleiding van de arresten VK van de Raad aan. VzP wijst erop dat zij geen netwerk in Griekenland heeft en het slachtoffer werd van fysiek geweld en een overval. VzP geeft aan dat de bewijsstandaard hierin te hoog ligt aangezien zij ten tijde van de feiten net 18 was geworden. Deze elementen hebben een impact op haar gehad samen met de zorgen over familieleden in Gaza. VzP benadrukt in België naar de psychiater te gaan maar dat zij hiervan nog geen verslag kan voorleggen aangezien zij nog maar twee keer is geweest. VzP bemerkt dat het een cumulatief van omstandigheden is die een negatieve impact heeft gehad. Zo stelt ze dat ze nog een jong persoon is zonder levenservaring en studie. VzP wijst erop dat zij geprobeerd heeft een leven in Griekenland uit te bouwen maar dat het niet gelukt is. VzP benadrukt dat een terugkeer een zware slag met psychische gevolgen zal zijn.

Ter terechtzitting wordt er door verzoeker op gewezen dat hij veel heeft meegemaakt in Gaza en in Griekenland opnieuw in de miserie is terechtgekomen. Hij wijt veel problemen aan zijn jonge leeftijd en heeft er ook discriminatie en geweld ondervonden ten gevolge van zijn afkomst en geloof.”

4.1. Verzoekende partij maakt op 21 april 2026 een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat rapporten met betrekking tot de algemene situatie in Griekenland en Gaza, arresten van de Raad, een rapport van Ulysse, een schrijven van Griekse middenstandorganisaties, een brief van Mr. Lahaye en nieuwe wetgeving Griekenland over terugkeer derdelanders.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 maart 2026.

5.1. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota uitgebreid in op de problematiek van het hebben van een actieve AMKA in Griekenland. Zij wijst onder andere op de ernstige juridische en administratieve obstakels die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeten overwinnen bij het verkrijgen van hun AMKA en het activeren van een AMKA. Zij wijst ook op bepaalde landeninformatie waarin kan worden gelezen dat een actieve AMKA nodig is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt maar dat om een AMKA te activeren een arbeidsovereenkomst van toepassing is. Hieruit blijkt volgens verzoekende partij een cirkelredenering die het voor begunstigden van internationale bescherming onmogelijk maakt om een actieve AMKA en dus geen toegang tot gezondheidszorg te bekomen, maar ook geen toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Het is dus dienstig om de problematiek omtrent het verkrijgen en activeren van een AMKA en bijhorende toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg verder te verduidelijken.

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor, onder meer, de toegang tot sociale voorzieningen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiëldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236*). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om haar voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds de AMKA-verordening van 23 december 2023 is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan

elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP (dienstencentrum voor burgers) of e-EFKA (nationaal fond voor sociale zekerheid). Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie,... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (in het *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"* van september 2024 worden ook de termen *"intentieverklaring van een werkgever"* en *"werkgeversverklaring"* gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is *geüpload* in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden.

De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI *geüpload* arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet legaal werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

Daarnaast volgt uit artikel 7, lid 1, c) van de AMKA-verordening dat de AMKA eveneens wordt gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. Een AMKA wordt volgens artikel 8 van de AMKA-verordening gereactiveerd als aan de voorwaarden van artikelen 5 en 6 van de verordening is voldaan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267, nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 16 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening).

Het is echter niet omdat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, dat ze geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen of activeren van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (*"UNHCR*

Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*” beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; “Verslag feitenonderzoek” van september 2024, p. 49, 50-51).” Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorginstellingen of -centra (Refugee.info Greece, “*Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)*” beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 49-51, 67; “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). De informatie opgenomen in het schrijven van de RSA van 16 januari 2026 doet hieraan geen afbreuk.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p.38). Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262). Het verslag “Feitenonderzoek” stelt dan weer dat statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit dienen te zijn van een AMKA-nummer voor de afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38).

In zijn antwoord per e-mail van 22 december 2025 op een vraag tot verduidelijking vanwege de commissaris-generaal, stelt het hoofd van de Griekse asielandministratie, de heer M.K., dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer. Volgens haar vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn (nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 16 januari 2026). Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Verzoekende partij brengt met haar aanvullende nota geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling.

Waar verzoekende partij in de aanvullende nota betoogt dat volgens de door haar voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, merkt de Raad ten overvloede op dat de brief van de Europese Commissie waarnaar verwezen wordt dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024 en dat pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving de AMKA gedeactiveerd wordt afgegeven (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21). De Raad wijst erop dat in het recentere “*Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland*” van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociale zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per e-mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: verblijfsvergunning, werkgeversverklaring (formulier E3), AFM, AMKA, adresbewijs en bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: “*your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer’s letter for a job offer (αβεβίαση πρόσληψης)*” (*solemn declaration, officially*

certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN". Beide bronnen, die dateren van na de brief van de Europese Commissie, verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's, vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

5.2. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota nog in op algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat verzoekende partij hiermee geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Dit blijkt evenmin uit de arresten van de Verenigde Kamers, waarnaar verzoekende partij zowel in haar aanvullende nota als ter terechtzitting verwijst. De rapporten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden. Wat betreft de geuite kritiek op het gebruik van de COI Focus GRECE "*Aide aux migrants*" van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat de in de beschikking gedane analyse voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

5.3. In de beschikking van 24 maart 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 13 maart 2027, (ii) haar Grieks paspoort is geldig tot en met 21 april 2029, (iii) zij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iv) zij heeft nooit enige intentie gehad om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, (v) zij heeft ongeveer twee maanden als begunstigde van internationale bescherming in het bezit van de vereiste documenten in Griekenland verbleven, (vi) verzoekende partij heeft geen stappen ondernomen om een huisvesting of een duurzame tewerkstelling te vinden in Griekenland (vii) zij heeft geen inspanningen geleverd om de Griekse taal te leren en (viii) zij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij geen toegang had tot medische zorgen of haar deze medische zorgen zouden worden ontzegd.

5.4. In de beschikking werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Verzoekende partij brengt geen elementen aan die hier anders over doen denken. Verzoekende partij stelt dat zij intussen twee sessies bij een psychiater achter de rug heeft, maar dat deze nog geen attest wilde opmaken omdat er nog niet genoeg sessies plaatsvonden. De Raad kan aldus enkel vaststellen dat er geen enkel medisch document voorligt, ter staving van haar bewering dat zij naar een psychiater gaat. Zelfs indien een psychiater nog geen inhoudelijk attest wilt opmaken, omdat nog niet voldoende sessies werden gevolgd, kan minstens verwacht worden dat aanwezigheidsattest van deze sessies wordt overgemaakt, *quod non in casu*. Hoewel verder niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij met haar verwijzing naar haar afkomst uit Gaza niet concreet aan dat zij kampt met (psychologische) problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Wat betreft de verwijzing in de aanvullende nota naar het rapport van Ulysse, werd hiermee reeds rekening gehouden in de beschikking. Aldus brengt verzoekende partij, wat haar persoonlijke situatie betreft, geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.5. Verzoekende partij benadrukt haar profiel als jong persoon, met een gebrek aan levenservaring en scholing, doch hiermee doet zij geen afbreuk aan de in de beschikking opgenomen gronden. De Raad is zich bewust van de jonge leeftijd van verzoekende partij, doch deze omstandigheid op zichzelf is niet voldoende om aan te nemen dat zij geen leven zou kunnen uitbouwen in Griekenland, ook al zal zij waarschijnlijk worden geconfronteerd met aanpassingsmoeilijkheden en zal dit van haar ernstige inspanningen vergen. De Raad herhaalt dat verzoekende partij een gezonde jongeman is, die geen blijken geeft van bijzondere kwetsbaarheden. Gelet op deze vaststellingen, moet verzoekende partij in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De verblijfsvergunning van verzoekende partij is verder nog geldig tot en met 13 maart 2027. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar eventuele problemen die zij zou kunnen ondervinden bij het vernieuwen van haar Griekse verblijfsvergunning, daar deze nog enige tijd geldig is. Waar verzoekende partij wijst op de lange behandelingsduur van verlengingsaanvragen, wijst de Raad erop dat de procedure voor een verlenging van de ADET reeds vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier per e-mail naar de Griekse asielinstanties ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Verzoekende partij kon en kan bijgevolg in tussentijd en voor het verstrijken van haar ADET al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals haar advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen te leveren om de verlenging van haar ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor haar niet mogelijk is en verzoekende partij – die ter terechtzitting louter aangeeft dat zij niet weet hoe dit precies moet online, maar ook erkent dat zij dit nog niet aan haar Belgische advocaat heeft gevraagd – toont niet *in concreto* aan dat zij haar ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, een ADET geldig alsook een Grieks paspoort heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

5.6. Waar verzoekende partij stelt dat zij geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient erop gewezen dat zij niet aantoont dat zij op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoont dat de bescherming daar niet effectief is. Zij brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst. De verwijzing naar nieuwe regelgeving voor derdelanders in Griekenland is evenmin dienstig, gezien verzoekende partij terugkeert naar Griekenland als begunstigde van internationale bescherming met een geldige verblijfsvergunning.

Waar zij in haar aanvullende nota wijst op het feit dat de redelijke termijn niet werd gerespecteerd in haar procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, stipt de Raad aan dat het feit dat de redelijke termijn werd overschreden, niet tot gevolg heeft dat het verzoek om internationale bescherming moet worden ingewilligd of dat de bestreden beslissing als gevolg hiervan nietig zou zijn. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat haar verzoek niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geen voordeel kan halen uit dit onderdeel van het middel, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang. Overigens toont de verzoekende partij niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn. Het is niet duidelijk, noch maakt verzoekende partij dit duidelijk in haar aanvullende nota of tijdens haar vraag tot horen, waarom zij vanwege de verblijfsduur in België geen toegang meer zou hebben tot elke vorm van ondersteuning of hulpprogramma's in Griekenland. Haar betoog in de aanvullende nota, kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij wijst op het aflopen van ondersteuningsprogramma's, zoals in het kader van het Helios(+)-programma, kan zij vooreerst niet voorbijgaan aan het feit dat het haar eigen beslissing was om Griekenland te verlaten nadat zij daar internationale bescherming heeft verkregen. Zij erkent zelf dat er gedurende een zekere periode na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios(+)-programma, maar zij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om haar leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt haar huidig betoog dat zij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoekende partij zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die haar in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoekende partij bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios(+)-programma, toont verder geenszins aan dat zij zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Haar betoog zij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

5.7. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

5.8. Verzoekende partij wordt er verder op gewezen dat de continentale en Belgische rechtstraditie geen precedentenwerking kent, waardoor zij niet kan verwijzen naar verschillende arresten van de Raad. Bovendien benadrukt de Raad dat de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

5.9. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 maart 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

P. SHONIA, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

N. DENIES